

Анна винаги първо си поръчваше кафе. Това беше нейният ритуал. Отдъхваше си едва когато носеше подноса с димящата чаша към някоя от масите до прозореца, а фериботът бавно потегляше.

Днес до чашата с кафе имаше и канелена кифличка. Глазурата се стичаше примамливо от двете страни на сладкиша и се смесваше с маслото и захарните зрънца. Всъщност Анна беше решила да яде чак на острова, но изкушението беше прекалено голямо и волята ѝ се бе изпарила.

При уханието на кифличката стомахът на Анна тихо закъркори. Тя бързо се измъкна от якето си. Пътуваше вече от пет часа и беше прегладняла. Провизиите ѝ отдавна се бяха изчерпали, с изключение на нарязаните зеленчуци. Но те изглеждаха спаружени и бяха загубили вкуса си. Тя винаги взимаше прекалено много зеленчуци с доброто намерение да се храни здравословно, докато е на път. В крайна сметка обикновено ги изхвърляше на някое от местата за почивка и си купуваше шоколадов десерт или сандвич. Днес все още не бе спирала и зеленчуците продължаваха да гният в кутията на предната седалка. Затова пък беше успяла да хване следобедния ферибот, както бе планирала, и щеше да пристигне в Тексел преди да се стъмни. Заслужила бе този сочен, глазиран със захар, грях. Поне беше тръгнала с добри намерения.

Отхапа толкова голямо парче, че ѝ се наложи незабелязано да го побутне с ръка в устата си. Беше невероятно вкусно, тестото беше още топло.

Две просеци кафяви очи срещнаха погледа ѝ, а една малка лапичка се качи предпазливо върху коляното ѝ.

– Не бива да ядеш захар, знаеш много добре! – Анна внимателно избута Хари.

Малкият дакел изскимтя недоволно. След това се сви кротко върху обувките ѝ и положи глава върху предните си лапи. Знаеше, че стопанката му е непреклонна по отношение на сладкото и се беше научил да не си губи времето в дълго просене. Очите му обаче продължаваха да следват кифличката. Всеки път, когато Анна я поднасяше към устата си, погледът му се движеше заедно с лакомството, заковаваше се в една точка, докато Анна отхапваше, след което отново падаше върху чинията.

Седалката ѝ се разтресе. Корабът беше потеглил. Анна вдигна поглед и видя чайките. Още преди час беше забелязала първата върху пилоната на крайпътното заведение. При всяко пътуване очакваше момента, в който щеше да зърне първата чайка в някоя вада или сред широките поляни. Това беше знак, че не остава още много, докато стигне. Птиците бяха предвестниците на морето. Струваше ѝ се, че те чакаха единствено нея, наблюдаваха я, подвикваха си, че Анна е на път. Сега кръсъците им заглъхнаха под рева на мотора и глъчката в кафенето. Но тя знаеше, че те продължават да отекват – силни, пронизителни и постоянни като самото море. През затворения прозорец изглеждаше сякаш чайките са уловени в аквариум. Те грациозно следваха ферибота, обикаляха около палубата, надявайки се на подхвърлени късчета хляб, които ловко хващаха и поглъщаха наведнъж, докато очетата им вече набелязваха следващото късче. Белите птици във въздуха винаги напомняха на Анна за миналото, за пътуванията от детските ѝ години. Тогава тя стоеше залепена за перилата през целия път и хвърляше във въздуха изсъхналия хляб, събиран със седмици. Дядо ѝ неуморно бдеше зад нея, хващаше я за качулката, когато тя се надвесваше прекалено много и я снабдяваше с нови запаси, когато протегнеше малките си ръце. Целта ѝ беше едно от късчетата хляб да достигне водата. Искаше да го види как цопва в нея, как вълните го грабват и го носят на пенестите си гребени. Но чайките бяха прекалено бързи. Веднага се събираха на диви рояци около Анна, щом усетеха, че на борда

има храна. Пронизително се кълняха една с друга и за секунди улавяха всичко, което тя им подмяташе още преди залъкът да падне във водата.

Анна си спомни за малкото момиче, което стоеше там, увито в червен дъждобран и стиснало плюшено зайче под мишница. В съзнанието ѝ изплува образът на търпеливата, изпълнена с обич усмивка на дядо ѝ. Внезапно я обхвана онази носталгия по детството, която често я спохождаше през последните години. Едва днес осъзнаваше с благодарност, че дядо ѝ всеки път идваше с ферибота специално, за да ги посрещне и да поемат заедно обратно към острова.

– Абсолютно ненужно е! – винаги казваше майка ѝ.

– За мен е удоволствие – отговаряше спокойно той.

Анна не можеше да си спомни дори един път, в който дядо ѝ не ги бе чакал да пристигнат с колата на кея. С Анук винаги се оглеждаха отдалече за тъмния му силует и започваха трескаво да махат, когато го видеха. Той чакаше, вперил поглед в морето, висок и непреклонен като бор наред буря, облечен в едно и също тъмно яке. Обръщаше се бавно и почти изненадано вдигаше ръка да помаха едва след като баща ѝ натиснеше клаксона. Радостна усмивка се разливаше по загрубялото от вятъра лице.

„Наистина беше напълно ненужно“ – мислеше си и Анна сега, всеки път, когато приближаваше кораба. След което усещаше странно глождане под лъжичката. След случилото се, той престана да ги чака. Оттогава кеят бе винаги празен. Не си спомняше дали по онова време изобщо ѝ бе направило впечатление. Вече не идваха редовно и тя не свързваше последвалите посещения нито с острова, нито с детството си и с предишния си живот. Това бяха гостувания в друга страна, в друга реалност. Сега, когато приближаваше кея с колата си, Анна избягваше да гледа към малката платформа за пешеходци. Знаеше добре, че там ще види духа на висок, възрастен мъж в тъмно яке, втренчил вечен поглед в морето и очакващ две малки момичета, които никога нямаше да се върнат.